

ZSIDÓ PIROSKA

Bubu

Bubu az első mozdulattól kezdve izgatottan figyelt. Értelme minden potenciálját meg kellett feszítenie, hogy egyáltalán észleljen valamit, de a kíváncsiság mindennél erősebb volt benne. Nevet nem tudott volna adni annak a boldogságnak, ami kitöltötte a tudatát, ahogy a könnyű nikecell golyóra a bábkészítő türelmes gyöngédséggel simogatta rá egymás után a csirizzel bekent újságpapír rétegeket, de minden homály és megfogalmazhatatlanság ellenére tudta, egyszerűen tudta, hogy ő most *készül*, most válik „olyanná”, valamilyenné, és ez olyan erős érdeklődést váltott ki belőle, hogy alig bírt önmagában megmaradni. Gyötrelmes lassúsággal teltek a percek, órák, napok. Az egyes rétegek felragasztása között a bábkészítő szakavatott türelemmel várta, hogy a csiriz megszáradjon, Bubu pedig legszívesebben visított volna a türelmetlenségtől, míg éjszakákon át a tárgyak álmatlanságával virrasztott a szárítólemezen.

A bábkészítő végül egy napon felvette a fejet a szárítóról, és szigorúan megkopogtatta. Bubu feje száraz kongással visszahangozta a gondolatait. „Élek” – gondolta, és a türelmetlensége a tetőfokára hágott. Pedig most még el kellett szenvednie, hogy a bábkészítő először durvább, majd finomabb dörzspapírral simára csiszolja a fejet, kitaratóan dörzsöli az orrnyereg, a szemgödör, a szájvonal egyenetlenségeit, majd fehér tapasszal vonja be az egészet. Szárítókozás a lemezen, és kezdődik előlről a dörzsölés, majd újabb réteg tapasz, újabb dörzsölés. Aztán a bábkészítő elégedetten lefújta a port az alkotásáról, rövid függőleges rést vágott a két oldalára, és visszahelyezte a lemezre. Bubu nem értette, mi történik, de akkor halk, csikorgó hangot hallott. A zsigerei mélyéről jött a felismerés: a bábkészítő nikecellt vág. Ez azt jelentette, hogy vállat, derekat készít neki, amiket majd vékony hevederekkel vagy vastag spárgákkal megfelelő módon összeköt – és akkor majd mozoghat is! Nemsokára varrógép halk surrogását hallotta, ami azt jelentette, hogy készül az a csodálatos ruha, amiről álmodott...

Arra ébredt, hogy éles késsel hasogatják az arcát. A bábkészítő két kis kerek fagolyót mélyesztett az orr két oldalára, majd dekorgumiból – elképzelhetetlenül lassan, kísérletezve a formákkal – alsó és felső szemhéjat ragasztott neki. Szinte fáj, hogy nem tud nézni még a szemeivel, de nem lehetett türelmetlen, még nem értek véget a megpróbáltatások. Oldalt, a vékony vágásba parányi fület illesztettek jó sok ragasztóval. Aztán újra a szárítólemeze tettek. Talán ez volt a legnehezebb: ilyen közel a célhoz újra

ZSIDÓ PIROSKA (1974, Székelyudvarhely) magyar-tanár. A bukaresti hungarológián végzett 2000-ben. 2011-ig Székelykeresztúron tanított román nyelvet, majd Bihardiószezen és Borson lett magyar szakos tanár. Verseit a Helikon és az eirodalom.ro közölte. 2018-tól a magyarországi Nagyszékelyben él egy százéves sváb parasztházban, a „rendszeren kívül”.

várni. Várni, hogy megszáradjon a ragasztó, fixálódjon a nyak, örökre a helyére simuljon a szemhéj vonala, a fül karimája a megfelelő alakúra álljon be. És gondolkodni: vajon milyen frizurát álmódott neki a mester?

Egy örökkévalóság telt el, mire a bábkészítő egy apró faragókéssel csiklandozó mozdulatokkal elvégezte az utolsó javításokat. Amikor nem figyelt, Bubu bámulva pislogott kettőt: milyen egyenes a szemhéj széle! A fülét hegyezve próbálta megfejteni, mi is történik, de csak apró kopácsolásokat hallott, ami bármit jelenthetett. A türelmetlenségtől megreszketett a homloka. A bábkészítő ekkor újra ecsetet ragadott, testszínű festékbe mártotta, és befestette vele Bubu arcát. „Vajon szép vagyok?” – gondolkodott a báb, de válasz persze nem jött sehonnan. Rövid pihenés után, ami alig volt elég arra, hogy a festék megszáradjon és Bubu elmerengjen saját kinézetén, a bábkészítő tovább dolgozott. Kiválasztott egy vékony, hosszú szőrű ecsetet, gyönyörű kárminpiros festékbe mártotta, és megrajzolta Bubu száját. Aztán egy árnyalattal sötétebb színekkel redőket rajzolt a homlokára. A fülére óvatos mozdulattal árnyalta rá a kanyarulatokat, de az orrlyukakat már biztos kézzel pötytyintette a helyükre. Aztán újra félretette a szárítótálcára. „Istenem – gondolta Bubu –, hát már sosem lesz szemem?” Megrettent a gondolatra, hogy talán vak bábnak szánták, és egész éjszaka nem tudott aludni. Megkönnyebbülést csak a reggel hozott, amikor a bábkészítő végre alig barna színnel vékony vonalú kontúrt rajzolt a bábu szemhéjaira, majd egy határozott mozdulattal gyönyörű, zöld szemeket festett az élettelen fagolyóra. Nem sajnálta a fáradságot, sötét szembogarat pötytyintett a közepébe, az ecsetből levágott egyetlen szál szőrrel az írisz vékony cirkáit is meghúzta. Még a megtörő fény parányi csillogását is odavarázsolta egy kis fehér foltocskával. Bubu megkönnyebbülten felsóhajtott. A bábkészítő tanácstalanul nézett rá, de élettelen szembogarait látva nem törődött tovább a dologgal. A bábót a megszokott mozdulattal a szárítótálcára helyezte, és vacsorázni ment. Reggel nyakat erősített az álla alá, amihez korábban már rögzítette a test fura alkotmányát. Csövek, madzagok és tömör részek együttesét csatolták a fejéhez, aztán előkerült a csodálatos sárga-piros selyemruha. Keze, lába csakhamar a helyére került benne, és Bubu szinte meditatív állapotban leltározta fel saját részeit. Miközben a bábkészítő mozgatófához csatolta egyenként a végtagjait, Bubu euforikus örömmel vette számba a lábait, amiket a bábkészítő cipőbe bújtatott, és térdben is hajlottak, így egészen kecsesen tudott velük lépegetni. Aztán a karjait, hibátlanul mozgatható könyökét, a kezeit. Micsoda gyönyör! Egyenként vette számba az ujjait, és sikítani szeretett volna a gyönyörúségtől, amiért nem egy olcsójános bábmester készítette el, aki egybe faragja mind az öt ujjat. Istenem, még a körmeit is megfestette!

Mozdulatlan arccal, pislogás nélkül túrte, hogy a bábmester vékony ragasztóréteggel kenje be a koponyáját, majd ügyes mozdulattal ráragaszsa dús, barna haját. Utoljára rövid fapecket rögzített a tarkójára, és fel-

akasztotta a bábót a gerendára. Öröme gyúló szemmel járta körbe, a bokáján lejjebb ráncigálta a nadrágot, megigazította a gallérját, és fűrgé ujjakkal balra söpörite a szeméből a haját. „Legény vagy a talpadon!” – mondta még, aztán leakasztotta és az ablak párkányára ültette. Egy ideig vele együtt gyönyörködött a kivilágított utca képében, majd leoltotta a vilányt. Fáradt volt.

Bubu óvatosan fülelt egy ideig, de amikor már hosszú ideje semmi változást nem tapasztalt az éjszaka számára idegen zajaiban, vállára vette a mozgatófát és leugrott az ablakpárkányról. Hallgatózva figyelt, de a cipője apró koppanására a bábkészítő nem ébredt fel. Mámoros örömmel körbe-keringett a szobában, aztán megállt teremtője ágya előtt. Elképzelte, milyen tanácstalan és riadt, talán szomorú is lesz másnap. Elérzékenyült. Ujjaival finoman megérintette a haját, és nagyot sóhajtott.

Aztán gyors léptekkel az ajtóhoz ment, kinyitotta, és bátran kilépett az éjszakába. A bábkészítő, ha odanééz, csak egy suhanó árnyékot látott volna, keresztel a hátán.